

Muziek in het bos

De vogels in het bos zingen hun hoogste lied. Vinken roepen twink-twink-tsjoe-ie-joe-juup-juup, merels fluiten zo mooi als ze maar kunnen en de nachtegalen zingen de sterren van de hemel. Het lijkt wel een concert. Prachtige muziek klinkt er in het bos. En iedereen die door het bos loopt blijft even staan om er van te genieten.

Maar wie heel goed luistert valt iets op. Er ontbreekt iets, er mist iets. De muziek is niet compleet. Pas geleden was het concert een klein beetje anders. Toen klonk er namelijk ook nog een ander geluid in het bos. Maar dat is nu weg. Het is er niet meer. Wat je namelijk niet meer hoort is het zachte getik van de specht die met zijn snavel tegen een boomstam tikt. Dat doen spechten om de beestjes die in en onder de bast van de boom leven naar buiten te laten komen. De specht vindt die beestjes erg lekker en wil ze graag opeten.

Maar vandaag is het stil. Je hoort geen getik. Wat is er met de specht aan de hand? Is hij verhuisd? Is hij op vakantie? Of is hij misschien een beetje ziek? Nee hoor! De specht is niet verhuisd. En ook niet op vakantie. Hij is zelfs niet ziek. De specht voelt zich alleen maar verdrietig. En weet je waarom? Hij is verdrietig omdat hij zich onzeker voelt. En dat komt weer omdat de specht zichzelf maar onbelangrijk vindt. Alle andere vogels in het bos fluiten en zingen zo prachtig, zo mooi! Zo mooi kan zijn getik niet zijn, zo denkt de specht.

Toch is dat getik een heel bijzonder geluid. Het gaat heel snel: tiktiktiktiktiktiktik. Als je het eenmaal gehoord hebt zul je het ook nooit vergeten. En het klinkt best mooi. Maar ja, de specht vindt het zelf niet mooi. Niet mooi genoeg in elk geval. Eigenlijk vindt hij dat ze hem en zijn muziek best wel kunnen missen in het grote bos. En dat maakt hem zo onzeker dat hij de laatste dagen elke dag wat zachter heeft getikt. Steeds zachter en zachter. En vandaag is hij helemaal gestopt met tikken. Vandaag houdt hij zich stil.

Stilletjes zit de specht op een tak van een grote eik verdrietig te zijn. Maar daar wordt hij alleen nog maar verdrietiger van. Hij wordt verdrietiger en verdrietiger. Steeds een beetje meer. Totdat hij zo verdrietig is dat hij vindt dat het zo niet meer kan. Hij moet hulp zoeken! En hij besluit de uil om raad te vragen. De uil is een wijze vogel, de meest wijze vogel van het bos. Die zal er wel iets op weten.

Kindervoorleesverhaal
door
Monique Gillich/
José Mangelsdorf

De uil luistert naar de specht, denkt heel lang na en zegt dan: "beste vriend, dat is een groot probleem. Daar moet ik nog iets langer over nadenken. Kom morgenochtend terug, misschien kan ik je dan helpen".

Dus gaat de specht de volgende ochtend opnieuw naar de uil, die hem een opdracht geeft. Hij moet de hele dag luisteren naar de muziek die de andere vogels maken. Hij moet héél goed luisteren. En vanavond moet hij opnieuw op bezoek komen.

De specht vindt het maar een rare opdracht, maar doet toch wat de uil vraagt. Hij luistert de hele dag zo goed als hij kan. En zo halverwege de middag valt hem iets op. Er ontbreekt een geluidje. Hoe mooi de muziek in het bos ook klinkt, er ontbreekt iets. Iets wat er vroeger wél was en nu niet meer. Maar wat? 's Avonds gaat hij terug naar de uil en vertelt hem wat hij heeft gehoord en dat hij iets anders juist niet heeft gehoord. En terwijl hij aan het vertellen is, schiet het hem ineens te binnen.

"Oooooooh! Oooooooh! Oooooooh! Oooooooh! Oooooooh!", roept hij. "Ik heb mijzelf gemist! Dat is het! Dat ik daar niet aan heb gedacht! Ik heb mijzelf gemist!" Het geluid wat hij heeft gemist is namelijk het geluid van getik op hout. Het geluid dat het ritme aangeeft. Zijn eigen geluid! De specht is heel blij met het nieuwe inzicht. Superblij! Hij geeft de uil een dikke knuffel als dank. En de volgende dag tikt de specht weer volop tegen de boom, terwijl de vinken heel hard twink-twink-tsjoe-ie-joe-juup-juup roepen, de merels hun hoogste lied fluiten en de nachtegalen de sterren van de hemel zingen.

Er komen wandelaars voorbij, die even stilstaan om naar het prachtige concert te luisteren. "Valt het jou ook op, dat het mooier klinkt dan gisteren?", zeggen ze tegen elkaar. "Moet je toch eens horen hoe mooi dit is!" En de specht die dit natuurlijk heeft gehoord tikt vol trots nog een beetje harder tegen de boom: "tiktiktiktiktiktiktik!"

